

KRVAVÝ ODZNAK

Martin Langer

Krvavý odznak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Langer

Krvavý odznak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRVAVÝ ODZNAK

Martin Langer

2025

● ■ pointa

Text © Martin Langer

ISBN tištěné verze 978-80-7691-889-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-980-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-981-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-978-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mé rodině, přátelům a všem,
kteří se podíleli na vzniku této knihy*

Prolog

William a James byli dva policisté v Londýně. Zrovna byli na noční službě. Koupili si ve stánku kávu, aby se trochu posilnili.

Byli to nejlepší přátelé už od základky. Pomáhali si s úkoly, hráli si spolu a už v té době se začaly objevovat náznaky, čím se stanou v dospělosti. Když si s kamarády hráli na lupiče a policajty, oni se vždycky stavěli na stranu zákona. Po střední škole oba nastoupili na policejní akademii, kterou úspěšně absolvovali. Sloužili už deset let.

William byl vysoký a hladce oholený. Nikdy neměl rád vousy, prý ho svědily. Naopak James byl zarostlý, černý plnovous si pečlivě pěstoval už několik let. Byl vysoký a svalnatý. Zatímco William měl radši běh než posilování, James trávil v posilovně skoro všechn svůj volný čas.

Bylo půl druhé ráno. Ulice byly téměř prázdné, jen občas potkali pár lidí vracejících se z nočních klubů.

„Bože, nemůžu se dočkat, až budu doma,“ řekl William.

„To mi povídej,“ zasmál se James. „Děti jdou k tchýni. Ti povídám, celý den se budu s Lilly válet v posteli.“

„Se máš. Já dětem slíbil, že půjdem do Legolandu, ale pak mi přehodili směny, takže budu mít tak tři hodiny spánku a pak hurá na lego,“ řekl sklesle William.

„No jo, fotr roku,“ zasmál se James. „Dvě děti a třetí na cestě. Aspoň ušetříš na vstupném, pět za cenu čtyř.“ Tomuto vtípu se zasmáli oba.

„A kdy se vám má vlastně narodit?“

„Asi za dva měsíce.“

„Už máte jméno?“

„Bude to George. Já jsem chtěl Williama, ale žena to zadržela.“

„By vám musela dát čísla,“ zasmál se James.

William se napil své kávy. „Taky ti přijde, že je tam čím dál míň kafe a víc vody?“

„Jo. Je to jako voda s kávovou příchutí.“

Šli zrovna kolem nočního klubu, ze kterého se ozývala taneční hudba. James, vždy ten bláznivější z nich, dopil svou kávu a začal tancovat.

„Nech toho,“ řekl William. „Někdo tě uvidí a budem všem pro smích. Zastupujeme tady policii.“

„Jasně, pane seriózní.“

„Nech si ty kecy.“

„Co je? Kdysi s tebou byla sranda,“ řekl James. „Pamatuješ, jak jsi vypil flašku vodky, vylezl na vysílač a vyvěsil tam vlajku Chelsea?“

„To bylo na střední. Ty časy už jsou pryč. Pojď, už zbývají jen dvě hodiny.“

Procházeli přes Westminster. Pochůzky tu byly většinou klidné a dnešek nebyl výjimkou. Až do té chvíle, než vstoupili do jedné slepé uličky. Z nějakého důvodu neměli dobrý pocit. Po zemi se válely odpadky a použité jehly. Bylo naprosté ticho, které přerušil až výstřel. Když byli v půlce uličky, někdo Williama střelil do zad.

„Wille!“ zařval James a vytasil pistoli.

Vzal Williama a schoval se s ním za kamenný odpadkový koš. Opatrně zpoza koše vykoukl a spatřil útočníky.

Blížilo se k nim pět mužů v kožených bundách a s šátky přes obličej. Všichni měli pistole.

Byli v pasti. William mlel z posledního a James stál proti násobné přesile. Zpoza krytu třikrát vystřelil

a zasáhl jednoho z útočníků do ramene. Pořvávali na něj nadávky. „Zdechni, ty zsranej fízle!“ Mezi sebou si začali dávat pokyny, chtěli dvojici policistů obklíčit.

Jeden z nich vytáhl láhev. Podomácku vyrobený Molotovův koktejl. Zapálil zápalnou bombu a hodil ji na Jamese.

Ten vzal Williama a rychle přeběhl na druhou stranu ulice do zákrytu druhého koše. Stihl to jen tak tak, oheň olíznul Williamovi kalhoty, které začaly hořet. William mu je uhasil bundou – sundal si ji a udusil plameny.

Útočníci se přibližovali. James byl zoufalý. Věděl, že je s nimi konec. Vzpomněl si na Lilly a na děti, ta myšlenka mu dodala sílu k odporu. Vylezl zpoza krytu a začal zuřivě střílet. Jednoho se mu podařilo zasáhnout do břicha, ale neměl prostor. Kdyby jich bylo méně, po jednom by je trefil všechny. Takhle na něj začali střílet všichni najednou.

První kulka ho zasáhla do stehna, další dvě do břicha, čtvrtá do hrudi a pátá do hlavy. James klesl bezvládně k zemi.

William byl ale ještě naživu, i když už se blížil na konec tunelu. Z posledních sil vytasil pistoli a zamířil na nepřátele. Musím pomstít Jima, řekl si. Nestihl to, viděl rozmazaně, nedokázal zaměřit a než stihl stisknout spoušť, největší z gangu mu šlápl na ruku, jeho váha a okovaná bota Williamovi drtila předloktí. Bolest ale netrvala dlouho, protože ho dorazili kulkou do hlavy.

Vrazi si jen mlčky prohlédli mrtvé policisty, sebrali jim odznaky jako trofeje a odešli, podpíraje svého raněného druha.

Kapitola I.

Rybí trh byl jedním z nejhorších barů v New Yorku. Každý den se tam strhla aspoň jedna rvačka, která někdy končila i smrtí. Scházela se tam spodina, zločinci a bezdomovci. Vzduch byl prosycen smradem cigaret a levného piva, na cihlových zdech byly plakáty boxerských zápasů, v rohu stál jukebox a za barem stála servírka s velkým umělým poprsím, která si každý den po zavírací době odváděla některého ze zákazníků.

Mike Strickland byl mladý muž vysoké atletické postavy. Měl hnědé vlasy a strniště a šlo vidět, že si už něčím prošel. Přes obočí se mu táhla malá jizva a jednu měl i na spodním rtu. Pracoval jako skladník v jednom obchodu v Harlemu. Večer chodil se svými třemi nejbližšími kamarády do Rybího trhu, kde popíjeli, jako by byla každá noc jejich poslední. Nezřídka kdy šli po zavírací době do ulic, kde po vzoru ruských kozáků vyrazili na nájezd.

Ten večer se dívali na MMA. Koupili si pivo a whisky, hamburger chutnající jako polystyren a sledovali zápasy.

„No tak, dělej!“ povzbuzoval Mike svého favorita.

„Nemá šanci, Pereira ho roztrhá,“ řekl mu Rick, jeho pravá ruka.

Mike fandil svému jmenovci, Seanu Stricklandovi. Měl na něj i vsazeno.

Najednou Pereira knokautoval Stricklanda levým hákem.

„Kurva!“ křikl Mike a praštil do barového pultu.

„Dvacka v hajzlu!“

„Já ti to říkal,“ posmíval se mu Rick.

„Jdi do prdele,“ řekl Mike a kopl do sebe sklenku whisky. „Jdem ven!“

„Proč? Ještě to neskončilo,“ namítali kumpáni.

„Už mě to tu nebaví. Venku si užijem trochu srandy.“

Zaplatil útratu, což čítalo pět piv a pět panáků whisky, a šli do ulic. Byla půlnoc a venku bylo plno pochybných existencí. Bezdomovci se hráli u hořících popelnic, gangy se slézaly na svých místech a připravovaly se na vzájemné střety a boje o teritorium.

Mike odkopl popelnici a šel s chlapy do metra, které bylo opodál. Přeskočili turnikety, platit se jim nechtělo. Nemuseli čekat, vlak zrovna přijel.

Vstoupili do vagonu. V něm jela jen jedna mladá, celkem pěkná dívka. Kluci si na ni začali dělat zálusk, ale Mike byl vůdcem smečky.

„Ahoj, krásko,“ řekl Mike. „Co dělá tak pěkná holka sama pozdě v metru?“

Dívka neodpovídala, jen sklopila zrak.

„Viš, v tuhle dobu se tady motá plno perverzáků. Měla by sis dávat pozor,“ řekl Mike a pohladil holku po tváři. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se úlisně.

„Lucy,“ řekla vyděšeně.

„Krásné jméno. Já jsem Mike.“

Mike se k ní přitiskl tělo na tělo. „Nejsi unavená? Já strašně. Potřeboval bych se vyspat. No a já se strašně bojím spát sám. Potřebuju v posteli mít nějakou společnost. Co myslíš, nešla bys ke mně?“ zeptal se a dal jí ruku na stehno.

„Musím vystupovat,“ řekla Lucy a při odchodu sáhla do kabelky.

„Kam jdeš, zlato?“

Mike ji chytil za paži, ale ona se otočila a nastříkala mu pepřový sprej do obličeje. Mike se sesunul na

sedadlo a schoulil se do klubička. „Kurva!“ zařval. Slzel a prskal, pálily ho oči a dýchací cesty a každý nádech ho pálil.

Lucy vyběhla z vagonu. Chlapi ji chtěli pronásledovat, ale Mike je zadržel. „Nechte ji,“ zaskučel.

Jeden z chlapů měl u sebe láhev vody. Odšrouboval víčko a vypláchl Mikovi slzící oči.

„Kurva jedna,“ řekl tiše Mike. Oči ho strašně bolely a pálily.

„Co teď, Miku?“ zeptal se Rick.

„Na příští stanici vystoupíme. Pak se uvidí,“ zakašlal.

Asi za minutu dojeli na stanici, kde vystoupili. Opět přeskočili turnikety a vyšli ven. Během jejich cesty začalo pršet.

Šli do nonstop obchodu. Koupili si tam na občerstvení nějaké pivo a chipsy. Celou dobu je přitom nervózně sledovala prodavačka, měla z nich očividně strach. Když byli u pokladny, Mike na ni bafnul, čímž ji vyděsil ještě víc. Pro jeho partu to ale byla ohromná sranda a se smíchem odešli.

Venku jen tak bloumali po ulicích nočního New Yorku a popíjeli pivo. Mike tam potkal pár svých známých. Třeba Krysu, malého, hubeného chlapíka v roztrhaném kabátu s tikem v oku a mastnými vlasy. „Nazdar, Miku!“ pozdravil ho.

„Kryso! Jak se máš? Neviděl jsem tě aspoň půl roku. Kdes byl?“

„V base.“

„A za co?“

„Vyloupil jsem benzinku.“

„To jsem zvědavěj, jak dlouho vydržíš na svobodě,“ zasmál se Mike. „Tak užívej.“

„Měj se,“ rozloučil se Krysa.

Najednou, když procházeli přes temnou uličku a ko-

lem nich bylo úplné prázdno, se k nim blížilo policejní auto.

„Začněte se prát, chlapi!“ dal povel Mike.

Chlapi tedy mezi sebou začali falešnou rvačku. Všichni čtyři se začali prát a policie tomu odmítla jen tak přihlížet. Auto zastavilo a vystoupili oba policisté.

„Jménem zákona toho okamžitě nechte!“ zakřičel jeden z nich.

Jenže ve skutečnosti to byla lest. Mike se otočil k policistovi a v nečekaný okamžik ho praštil. Rick si vzal toho druhého. Mike toho svého kopnul kolenem do břicha a trefil direktem do nosu. Další ráně policajt uhnul a trefil Mika pravým hákem. Na pomoc Miko- vi přiskočil Trey, zezadu chytil policajta kolem krku a Mike mu z opasku sebral obušek. Vší silou policistu praštil do břicha a Trey ho povalil na zem. Tam ho Mike nakopnul do žeber. Policajt zavyl bolestí a když ho Mike přetáhl obuškem, zůstal ležet na zemi.

„Tu máš, ty mamrde!“ kopnul si do policajta Trey. Rick a Emmett se mezitím postarali o druhého. Rick policajta chytil za vlasy a mlátil mu hlavou o chodník. „To stačí, už má dost!“ řekl Emmett, když se snažil Ricka odtrhnout od bezvládného policisty.

„Já rozhoduju, kdy má dost!“

„Ricku, stačí,“ řekl Mike. „Už ho nech. Pojďte, pojedeme se.“

Nastoupili do auta, Rick si sedl za volant, Mike vedle něj, Trey a Emmett dozadu. Rick nastartoval a jeli na projíždku nočním New Yorkem. „Poprvé to tady vidím z toho druhého pohledu,“ zasmál se.

Zapnuli maják, všechna auta je pouštěla a mohli projet na červenou. Najednou se ale z policejní vysílačky ozvalo hlášení. „Všem jednotkám, opakuj, všem jednotkám, vůz číslo 372 byl zcizen pachateli a jede na sever směrem na Harlem. Opakuj, jedou směrem na

Harlem. O jejich další poloze vás budeme informovat. Konec.“

„Jak nás vystopovali?“ zeptal se Rick vyděšeným tónem.

„Asi je tady sledovač,“ řekl věcně Mike. „Změň směr, já se o to postarám!“

Začal se hrabat v elektronice. Odklopil ochranný kryt a odhalila se mu změť drátů, mezi kterými červeně blikala malá žárovka. To byl sledovač. Sledoval drát vedoucí od malé žárovky až k jeho počátku. Když si byl stoprocentně jistý, drát vyškubl. Sledovač přestal blikat.

„A jsme neviditelní,“ zajásal Mike.

Jako by to zakřikl, ze zatáčky vyjelo policejní auto a nabouralo do nich.

Bylo to, jako by se zpomalil čas. Mike se praštil hlavou do okýnka, až se mu zatmělo před očima. Rickovi airbag vyrazil dech. Kluci vzadu vylétli a praštili se o střechu. Auto udělalo smyk a převrátilo se na střechu.

Z auta vystoupili policisté a namířili na ně pistole. Dezorientovaný Mike pochopil, že situace nemá východisko. Pomalu vylezl z auta a zvedl ruce nad hlavu.

Policista k němu přistoupil, složil ho na zem, zakleknul mu na krk a nasadil pouta. „Tak pojď, hajzle! Kenny a Roger jsou pěkně zřízeni, to tě přijde draho!“

Spoutali Mikovu bandu a postavili je na nohy. Zavolali posily, které nebyly daleko. Přijela dvě auta a strážníci si převzali zadržené. Mika s Rickem posadili do jednoho auta, Treye a Emmeta do druhého. Po celou cestu na stanici bylo ubíjející ticho.

Newyorská policie sídlila ve velké budově o mnoha patrech. Mike už tady párkrát byl, ale nikdy za nic vážného. Dnes to ale vypadalo na pořádný průšvih.

Policista ho vytáhl z auta a provedl celou stanicí až

do nejvyššího patra. Tam to neznal. Nikdy totiž nebyl výš než ve třetím patře.

Privedli ho do malé místnosti, velmi skromně zařízené. Byl tam jen kovový stůl, dvě židle, kavalec a lampa. Nařídili mu, aby počkal. Sundali mu pouta, zamkli a odešli.

Pobyt v cele byl úmorně dlouhý. Neměl vůbec pojem o čase. Podle pravidelnosti, s kterou mu nosili jídlo, usoudil, že tam mohl být tři dny.

Celou dobu přemýšlel, co bude dál. Spadla klec. Půjde si sednout. Ale na jak dlouho? Až doteď si myslel, že je nedotknutelný. Vedl dlouhé vnitřní dialogy sám se sebou. *A je to, vole, říkal si, několik let sis užíval, ale všechno jednou skončí. Tohle je ta daň za svobodu. Proč ses, ty blbče, vůbec dával dohromady s Rickem? Všichni v děčáku tě před ním varovali. Ale outsider se chce bavit s kýmkoliv. A když sis pak vydobyl takový respekt, že ses stal šéfem tlupy, už nebylo cesty zpět.*

Během těchto hovorů k sobě retrospektivně zhodnotil celý život. Po nekonečně dlouhé době do cely ale konečně někdo přišel. Starý muž v luxusním modrofialovém obleku. Vlasy už měl úplně bílé, obličej měl zbrázděný vráskami. Vyzařoval velmi autoritativní a sebejistý dojem. V ruce nesl aktovku.

Neznámý muž se posadil ke stolu a vyzval Mika, aby udělal totéž.

Mike si sedl ke stolu a zahleděl se muži do očí. Nevydržel ale dlouho a sklopil zrak. Pohled do těch tvrdých kamenných očí ho úplně vykojil.

„Dobrý den, pane Stricklande,“ řekl cizinec. Hlas měl pevný a klidný.

„Co chcete? A kdo jste?“

„Jmenuji se Donald Sinclair. Mám pro vás nabídku. Volbu.“

„Jakou?“

„Byl jste shledán vinným z brutálního napadení policisty, krádeže policejního vozu a nějakých dalších prohřešků z minulých let. Hrozí vám za to hodně dlouhá doba za mřížemi. Hodně dlouhá, aspoň deset let.“

Mike si teprve teď naplno uvědomil, jak je situace závažná.

„Nicméně vás z toho můžeme dostat,“ řekl Sinclair.

„Jak?“

„Řekněme, že bychom z vás udělali nejlepší verzi vás samotného. Prozkoumal byste svět, získal nové zkušenosti a vykonal velké dobro pro společnost.“

„To zní jako skautský tábor,“ zavtipkoval Mike.

„Řeknu vám to jinak. Máte rád filmy? Třeba s Jamesem Bondem nebo *Mission impossible*?“

„Ano,“ přikývl Mike.

„Tak v tom případě vám to řeknu na rovinu. Zastupuji zde jistou tajnou službu. Takovou, o které ví jen prezident, ministr obrany a jejich vnitřní kruh. A chceme vás jako jednoho z našich agentů.“

„Proč zrovna mě?“ zeptal se nevěřícně Mike.

„Do svých řad bereme lidi z nižších vrstev. Lidi z okraje společnosti, kteří nemají žádné příbuzné. Jako vy. Jste sirotek a nemáte žádné sourozence, že ano?“

„Ano,“ řekl Mike.

„Naši rekruti jsou také nadprůměrně inteligentní a schopní. A ne každý kriminálník dokáže nalákat policajty do pastí a vyřadit sledovací zařízení, navíc máme záznamy, že už ve vašich předchozích přestupcích jste prokázal své schopnosti. Máte talent, jen vás nikdo nenasměroval tím správným směrem. To zvládneme my. Dokážeme vás vycvičit v dokonalého agenta. Stačí jen, když půjdete se mnou.“

„Mám vůbec na výběr?“ zeptal se Mike.

„Samozřejmě. Pokud se nechcete přidat k nám, můžete jít k soudu. Ten vás pak pošle za mříže.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Krvavý odznak***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.